

Νά γενόμενα πουλλάκι, | νά 'ρχωμαι πουρνό-πουρνό
σέ τριανταφυλλιάς κλαράκι, | νά σου γλυκοκιλαηδῶ
Α. Λασκαράτ., ἐνθ' ἄν.

"Ερμα πουλιά, τί πάθατε, ποῦ γλυκοκελαηδεῖτε
Σ. Περεσιδάδ., Σκλάβ., 81.

"Α! ἔλα χαηδεμένη μου, 'ς τὸ ἴσιο μονοπάτι,
ὅπου 'ς τοῦ πεύκου τὸ κλαδί πουλλιά χοροπηδοῦνε
κι ὄλο προσμένουν τὴ βροχή καὶ γλυκοκελαηδοῦνε

Ι. Πολέμ., Χειμώνανθ., 199. 'Η σημ. καὶ εἰς 'Ερωτόκρ.
Β 541 (ἐκδ. Σ. Ξανθοῦδιδ.): «κι ὡσάν πουλλάκι ὄντε βραχῆ
καὶ χαμοκουκουβίσση... | κάτση ζιμιὸ 'ς ψηλὸ δεντρὸ καὶ γλυ-
κοκιλαηδήση». Β) Μεταφ., ὁμιλῶ, ἐκφράζομαι μετὰ γλυκύ-
τητος, ἐπιχαρίτως ἐνιαχ.: Ποῦ ξεσπάει κάτι ἀπὸ τὸ σκληρὸ
περιγέλασμα τοῦ 'Αριστοφάνη ποῦ γλυκοκελαηδάει, κάτι τι
ποῦ δὲν ξέρω, γιατί μου θυμίζει τ' «ὄνειρο τῆς καλοκαιρινῆς
νυχτιάς» τοῦ Σαίξπηρ Κ. Παλαμ., Γράμματ., 1.123. "Ολα
τὰ χάδια τῆς μουσικῆς ποῦ παίζει καὶ γλυκοκελαηδᾷ 'ς τ'
ἀφτιά του Γ. Ψυχάρ., "Ονειρ. Γιαννίρ., 225. γ) 'Επὶ ρέοντος
ὕδατος, κελαρίζω, ρέω ἡρέμως Λεξ. Δημητρ.: Γλυκοκελά-
δαγε τὸ νερὸ 'ς τοῦ μύλου τὸν αὔλακα.

γλυκοκερασιά ἡ, Πελοπν. (Μάν.) — Μ. Λελέκ., 'Επι-
δόρπ., 101 γλυκοκερασιά Σάμ. (Κουμαδαρ.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ ε ρ α σ ι ᾶ.
Τὸ ὀπωροφόρον δένδρον Κέρασος ὁ γλυκύκαρπος (Cera-
sus dulcis) τῆς οἰκογ. τῶν Ροδιδῶν (Rosaceae) ἐνθ' ἄν.:
'Ἄσμ.

Εἶχα 'να περιβολάκι, κ' εἶχα μέσα τσαμπουρηῖς
κι ὄλο γλυκοκερασιῖς
Μ. Λελέκ., ἐνθ' ἄν.

γλυκοκερασίτσα ἡ, Πελοπν. (Λιγούρ.)

'Υποκορ. τῷ οὐσ. γ λ υ κ ο κ ε ρ α σ ι ᾶ.
Γ λ υ κ ο κ ε ρ α σ ι ᾶ, τὸ ὀπ. βλ., με ἐννοίαν θωπευτι-
κῆν: 'Ἄσμ.

Κάτω 'ς τὸ γιालὸ 'ς τ' αὐλάκι | εἶχα 'να περιβολάκι
καὶ τὸ εἶχα λειμονίτσες, | ὄλο γλυκοκερασίτσες.

γλυκοκέρασμα ἐνιαχ. γλυκοτσέρασμα Πελοπν. (Ξε-
χώρ.) Σκῦρ.

'Εκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο κ ε ρ ν ῶ.
Κέ ρ α σ μ α μετ' εὐχαριστήσεως προσφερόμενον ἐνθ'
ἄν.: 'Ἄσμ.
'Απὰ 'ς τὸ γλυκοτσέρασμα τσαι 'ς τὸ καλὸ τραγοῦδι,
ἐτράντραξε τὸ χέρι τῆς τσ' ἔπεσε τὸ ποτήρι.

γλυκοκέρασο τό, Πελοπν. (Μάν.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ ε ρ ᾶ σ ι.
'Ο καρπὸς τῆς γ λ υ κ ο κ ε ρ α σ ι ᾶ ς.

γλυκοκέρατο τό, ἐνιαχ. κλυτσέρατο Πελοπν. (Μάν.)

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ έ ρ α τ ο. 'Ο
τύπ. κ λ υ τ σ έ ρ α τ ο δι' ἀνομοίωσιν.
'Ο καρπὸς τοῦ δένδρου Κερατέα ἢ ἔλλοβος (Ceratonia si-
liqua). Συνών. ξυλοκέρατο, ξυλοτσέρατο, τσε-
ράτσι, χαρούπι.

γλυκοκέρης ἐπιθ. ἐνιαχ. Θηλ. γλυκοκέρα Δ. Κρήτ.
Οὐδ. γλυκοκέρικο Κρήτ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. κ έ ρ α ς.
Τὸ β' συνθ. ἄμαρτ. ὡς ἀπλοῦν.
'Επὶ ζώου, τὸ ἔχον εὐθραυστα κέρατα ἐνθ' ἄν.: Γλυκοκέ-
ρικο βόδι Κρήτ.

γλυκοκέρινος ἐπιθ. Π. Βλαστ., Κριτικ. ταξίδ., 73.

'Εκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ κ έ ρ ι ν ο ς.
'Ο ἔχων τὸ χροῶμα τοῦ κηρίου εἰς ἀπαλὴν ἀπόχρωσιν: 'Σ
τὸ μελισσί, τὸ γλυκοκέρικο πρόσωπό σου φέγγουνε τὰ ἀλη-
θινὰ σου μάτια.

γλυκοκερνῶ "Ηπ. (Πρέβ.) Πόντ. ('Ινέπ.) γλυκοτσερ-
νάω Πελοπν. (Ξεχώρ.)

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. κ ε ρ ν ῶ.
Κερνῶ, ἤτοι προσφέρω ποτόν, κατὰ τρόπον προκαλοῦντα
εὐχαρίστησιν ἐνθ' ἄν.: 'Ἄσμ.

"Εχουν τὴ Ρίνα 'ς τὸ πλευρὸ καὶ τοὺς γλυκοκερνάει
Πρέβ.

'Εφές ἤμουν 'ς σῆς μάννας μου, προφές 'ς σῆς ἀδελφῆς
μου
κι ἀπόψε μετὰ σέναρε νὰ γλυκοκερναστοῦμε
'Ινέπ.

γλυκοκίτρινος ἐπιθ. Θράκ. (Νιχωρ.)

'Εκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ κ ί τ ρ ι ν ο ς.
'Ο ἔχων ἀπαλόν, γλυκὸ κίτρινον χροῶμα: 'Ἄσμ.
Μόν' ἢ ἀγάπη μ' ἢ γλυκειά, | ἢ γλυκοκίτριν' λεμονιά
φιλή γραφή με στέλνει.

γλυκοκιτρομηλιά ἡ, ἐνιαχ. γλυκοτσιτρομηλιά Κύπρ.

'Εκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. κ ι τ ρ ο μ η λ ι ᾶ.
Τὸ δένδρον Νεραντζέα ἢ γλυκύκαρπος (Citrus vulgaris
dulcis) τῆς οἰκογ. τῶν 'Εσπεριδοειδῶν (Aurantiaceae).

γλυκοκοιμησιάρης ὁ, Πελοπν. (Μάν.) — "Εκθ.
Πρακτ. Φίλοσ. Σχολ. (1918), σ. 46 γλυκοκοιμησιάρης
Πελοπν. (Μάν.)

'Εκ τοῦ ἄμαρτ. οὐσ. γ λ υ κ ο κ ο ι μ ῆ σ ι καὶ τῆς παρα-
γωγ. καταλ. -ά ρ η ς.
'Ο προκαλῶν γλυκύν, εὐχάριστον ὕπνον ἐνθ' ἄν.: 'Ἄσμ.

Μπῆκ' ὁ Μάης κι ὁ θεριστῆς κι ὁ γλυκοκοιμησιάρης
κι ἀποκοιμήθ' ὁ πιστικὸς ἀπάνου 'ς τὸ ραβδί του
Μάν.

'Ο Μάρτης ὁ γλυκὸς κι ὁ γλυκοκοιμησιάρης
αὐτόθ.

γλυκοκοιμίζω πολλαχ. καὶ Πόντ. ('Ινέπ.) γλυκοκ'μί-
ζου Στερελλ. (Αἰτωλ. 'Ακαρναν.) γλυκοτσιμιζώ Μύκ. γλυ-
κοκοιμῶ Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. γλυκοκοιμάω Λεξ.
Πρω. Δημητρ. Μέσ. γλυκοκοιμᾶμαι πολλαχ. γλυκοκοιμοῦ-
μαι ἐνιαχ. γλυκοκοιμοῦμι Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Φθιώτ.)
γλυκοκ'μῶμι Εὔβ. ('Αγία "Ανν.) γλυκοτσιμοῦμαι Κύπρ.
Προστ. ἀορ. γλυκοκοιμέθου Πόντ. ('Ινέπ.)

'Εκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. κ ο ι μ ῖ ζ ω. 'Ο
τύπ. γ λ υ κ ο κ ο ι μ ο ῦ μ α ι καὶ εἰς Σομ.

'Ενεργ., ἀποκοιμίζω τινὰ κατὰ τρόπον ἥπιον, εὐχάριστον
καὶ μέσ., κοιμοῦμαι γ λ υ κ ᾶ, εὐχαρίστως πολλαχ. καὶ
Πόντ. ('Ινέπ.): "Οσο γιὰ νὰ γλυκοκοιμᾶται, θὰ φροντίσω
κ' ἐγὼ Δ. Καμπούρογλ., 'Αθηναῖκ. διηγήμ., 253. 'Η τιμὴ
ποῦ θὰ ἔρθῃ 'ς τὸ σπῆτι μου... Θὰ τὴν παρηγορῆ τὴν ἡμέρα